

[Frode Jakobsen.]

diskussion sted i Strasbourg mellem medlemmer af den amerikanske kongres og medlemmer af Europarådet. Bare denne diskussion viste tydeligt, at en sådan tankegang ligger amerikanerne fjernt. De rådede Europa til at slutte sig sammen, men når de fik spørgsmålet, om de selv ville være med, så slog de bak.

Hvad er i dag det alt overskyggende problem i Europarådet? Det er forholdet mellem de 6 såkaldte Schumanlande og de 9, der står udenfor. Jeg var inde på dette problem i den tilsvarende debat for et år siden, spørgsmålet om et Lille-Europa eller et større Europa. Svaret er i mellemtiden givet; det blev et Lille-Europa, i hvert fald til at begynde med. Schumanorganisationen er i dag trådt ud i livet med fælles marked for de vigtigste råstoffer for de 6 lande. Det europæiske forsvarsfællesskab er undervejs. Schumanorganisationens parlamentariske forsamling er nedsat med den opgave at udarbejde et forfatningsudkast for de 6 lande inden den 10. marts 1953. Altså økonomisk, forsvarsmæssigt og politisk er de 6 landes sammenslutning i gang.

Hvorvidt denne linie er den rigtige eller ikke, det kan der være delte meninger om. Skal man i Europaarbejdet foretrække et mindre område med en højere grad af forenethed, om jeg så må sige, eller et større område med en mindre grad af forenethed? En franskmand, en belgier kan være i tvivl, en dansker kan ikke. Vi må foretrække det større område, hvor vi er med. Alt det er imidlertid irrelevant, for det sker nu, de 6 landes sammenslutning er en kendsgerning. Vi fra de 9 lande kan ønske, at de 6 går videre, eller vi kan være modstandere af det, men vi kan ikke gøre noget for at holde dem tilbage. Vi kan knap nok erklære, at vi er modstandere. For det første ville de ikke rette sig efter det. For det andet ville vi ingen berettigelse have til det. For det tredje vil det være uklogt, det ville kun øge modsætningen mellem de 6 og de 9.

Vor opgave er ikke at sige ja eller nej til de 6. Vor opgave er at forhindre, at de 6's forening kommer til at betyde en dybere kløft i Europa end nødvendigt. Vor opgave er at sørge for, at Europarådet ikke bliver overflødig, at der ikke dannes en kerne af et lille Europa, mens de øvrige lande falder tilbage til forholdene fra før Europarådet.

En stor ring er ikke mulig i dag. Formålet må da være to ringe inden i hinanden, en snævrere ring af nogle, der går videre, en større ring omfattende os alle. Denne større ring må være Europarådet. Hvordan opnår man det? Den såkaldte Edenplan giver svaret. Edenplanen blev fremsat i marts 1952. Baggrunden var en ny politik i Europarådet. Man var endelig blevet led og ked af den gamle forfatningsdiskussion, forestillingen om, at man kunne begynde med en forfatning for hele Europa. I stedet valgte man at gå i gang med konkrete opgaver, Schumanplanen, planen om en Europahær, planen om en europæisk transportorganisation, en europæisk landbrugsorganisation o. s. v.

Disse nye funktionalistiske organisationer er alle tænkt opbygget med en ministerkomité og en kontrollerende parlamentarisk forsamling. Men disse mange nye organisationer med deres egne nye forsamlinger betyder fare for en splittelse, især da det har vist sig, at det altid var de samme 6 lande, der var rede til at slutte sig sammen for at løse de konkrete opgaver.

Edenplanen går da kort sagt ud på, at de nye organisationer skal blive indenfor Europarådets rammer på den måde, at Schumanorganisationens og Europahærens ministerkomiteer skal betragtes som Europarådets ministerkomité mødende med begrænset medlemstal, at Schumanorganisationens og Europahærens parlamentariske forsamlinger skal betragtes som Europarådets rådgivende forsamling mødende med begrænset medlemstal. Repræsentanter for de 6 lande, der ikke direkte er med i den snævre kreds, skal hele tiden kunne deltage som observatører med ret til at tale, men naturligvis ikke med ret til at stemme. Man skal bruge Europarådets sekretariat, bygninger o. s. v. På den måde opnår man, at Europarådet forbliver den store ring uden om den mindre ring.

Når Edenplanen blev fremsat, så er der for mig ingen tvivl om, at årsagen var, at man i England endelig blev klar over, at det var alvor med Schumanplanen, med Europahæren, med planen om et politisk forbund af de 6. Man var til at begynde med ikke tilbøjelig til at tage bestræbelserne indenfor de 6 lande tilstrækkelig alvorligt, men da man så, det var alvor, ønskede man for enhver pris ikke at slippe forbindelsen. Schumanplanen er i dag en realitet — det vil være klogt at indstille sig på det.